

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק י"ב

קונטרס 42

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אדרא רבא זוטא</p> <p>* ונספחו עלין ו' ספרים</p> <p>תפלות ובקשות גאולת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חשבונות הזוהר רשימת 200 ספרי הזוהר</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדד</p> <hr/> <p>זהרי הזוהר</p> <p>ח' ספרים חבל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של זהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י הזוהר והר סיני הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תהלות דוד סדר בראשית</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדג</p> <hr/> <p>אורות הזוהר</p> <p>י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלאות הזוהר תהלות הזוהר גאלת הרשב"י במחיצת הרשב"י מפעלות הזוהר אור הרשב"י הזהר והערב רב זכותא דרשב"י גימטריאות הזוהר שער התקונים שירה וזמרה בר יוחאי</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדב</p> <hr/> <p>מאורות הזוהר</p> <p>ט"ו ספרים מאורות הזוהר התגלות הזוהר אגרות הזוהר הרמח"ל והזוהר עת לעשות לה' המשיח והזוהר הצדיקים והזוהר חשבונות הזוהר קבלתי ונושעתי אלה מקראי קודש הפצת הזוהר מצדיקי הרבים תיבת נח ישועות הזוהר אל הערפל</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אור הזוהר</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖ גדולי ישראל והזוהר</p> <p>* ערכה של שעה</p> <hr/> <p>768 עמודים</p>
<p>5</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>4</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>3</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>2</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>1</p> <p>מפעל העולמי</p>

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדז</p> <p>❖</p> <p>כה הזוהר</p> <p>חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מחודש אלול תש"ע עד תשרי תשע"א</p> <hr/> <p>360 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדט</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי</p> <p>חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדח</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי</p> <p>חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>עם שער התיקונים החדש</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדז</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר עמוד היומי</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>עם שער התיקונים</p> <p>❖</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדו</p> <p>❖</p> <p>תורת הרשב"י</p> <p>❖</p> <p>המלמדים והזוהר המקוה והזוהר הערב רב והזוהר אמירת הזוהר כהלכתה שער התיקונים זקנים עם נערים אור הזוהר קומיקס</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>
<p>10</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>9</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>8</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>7</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>6</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>

תנבאים וטלו שני היכלות (שלימפוט). שְׁנֵי רוחות נג'ה וזה"ר, בסוד הפתוב (שיר ז) חמוקי ירכיף וגו', להתקשר אלה באלה להיות אחד.

יוסף הצדיק עמוד העולם נטל היכל של ספיר, הרוח שנקראת לבנת הספיר, ואף על גב שכתוב (שמות כד) ותחת רגליו, בשביל כבוד המלך. וכך הוא בודאי. ואחר כך העמוד הזה נטל יותר, שהוא סוד הסודות, במקום של ההיכל השביעי. עד כאן מתחברות דרגות ומתחברים זה בזה להשלים זה עם זה להיות כלם אחד. הכל כראוי. ואז ה' הוא האלהים וגו'. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא מי שיודע לקשרם ולהדבק ברבונו.

כאן הכריעה (בהכרעה כאן ומוסיף תו"ו) והשתחוואה וקידה ופרישת כפים ונפילת אפים להמשיך רצון הרוח העליון, נשמת כל הנשמות, שתלוי למעלה עד אין סוף, שממנו יוצאים אורות וברכות השלים הכל למעלה כראוי ולהיות הכל בשלמות מלמטה ומלמעלה, וכל הפנים מאירות בכל הצדדים כראוי. ואז מתבטלים כל גזרי הדין, וכל הרצון נעשה למעלה ולמטה. ועל זה כתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. וכתוב (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו. היכל שביעי בהיכל זה אין בו דמות ממש, הכל הוא בנסתר וגו' [ותד] סוד הסודות, הפרכת שפרוסה [פרוסה], כל ההיכלות עומדים שלא יתראו שני כרובים [ד"א זה מזה עומדים]. לפנים מזה עומדת כפרת, דמות של קדש הקדשים, ולכן היכל זה נקרא קדש

ובתא לאתחברא דא ברא ולאשתלמא דא ברא לטהו כלא חר בךא יאות. שאר נביאים נטלון תרין היכלין (ד"א דלתתא), תרין רוחין נוג'ה וזה"ר, ברזא דכתיב, (שיר השירים ז) חמוקי ירכיף וגו' לאתקשרא אלין באלין למהוי חד.

יוסף הצדיק עמודא דעלמא נטיל היכלא דספיר רוחא דאקרי לבנת הספיר, ואף על גב דכתיב, (שמות כד) ותחת רגליו, בגין קרא דמלפא, והכי הוא ודאי. ולבתר עמודא דא נטיל יתיר דאיהו רזא דרזין באתר דהיכלא שביעאה. עד הכא מתחברן דרגין ומתחברן דא ברא לאשתלמא דא עם דא למהוי כלהו חד. כלא כדקא חזי. וכדין (מלכים א יח) יי הוא האלהים וגו'. ופאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי מאן דינדע לקשרא לון ולאתדבקא במאריה.

הכא הכרעה (ד"א ל"ג בהכרעה הכא ומוסיף תו"ו) והשתחוואה, וקידה, ופרישו דכפין, ונפילה דאפין לאמשכא רעותא דרוחא עלאה נשמתא דכל נשמתין דאיהו תליא לעילא עד אין סוף. (ד"א ל"ג סוף) דמניה נפקי נהירו וברכאן לאשלמא כלא מלעילא כדקא יאות. ולמהוי כלא בשלימו מלתתא ומלעילא וכל אנפין נהירין בכל סטרין כדקא יאות. פדין כל גזרי דינין מתבטלין וכל רעותא אתעביד לעילא ותתא. ועל דא כתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. וכתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

היכלא שביעאה היכלא דא לאו ביה דיוקנא ממש, כלא איהו בסתימו וגו' (ד"א ג) רזא דרזין, פרוכתא דפריסא (ד"א פריסא) קיימין כלהו היכלין דלא לאתחזאה תרין כרובים (ד"א ל"ג דא מן דא קיימין),

הקדשים. קדש הקדשים הזה
מקום מתקן לאותה נשמה
עליונה, כלל של כל העולם הבא
לגבי [עולם] העליונים הללו.

שחרי בשמתחברים כל הרוחות
זה בזה ונשלמים זה בזה כראוי,
אז מתעורר רוח עליון נשמת הכל
כלפי מעלה נסתר כל הנסתרים,
להתעורר על הכל ולהאיר להם
למעלה למטה, ולהשלים אותם
להדליק גרות.

ובשחר [ג' א' הוה] בשלמות באור
של הכל ויורד אור עליון, אז
ההיכל השביעי הזה הוא היכל
נסתר בסתר הכל, לקבל את אותו
קדש הקדשים אור שיוֹרד,
ולהתמלא משם כמו נקבה
שמתעברת מן הזכר ומתמלאת,
ולא מתמלאת אלא מהיכל זה
שמתקן לקבל אותו אור עליון.
וזה סוד ההיכל השביעי, הוא
מקום של חבור הזוג להתחבר
שביעי בשביעי, להיות הכל אחד
שלמות [אחת] כראוי.

ומי שיוֹדע לקשר יחוד זה - אשרי
חלקו, אהוב למעלה ואהוב
למטה, הקדוש ברוך הוא גוזר
והוא מבטל. היעלה על דעתך
שהוא מקטרג ברבונ? לא כן!
אלא משום שכשהוא קוֹשר
קשרים ויוֹדע ליחד יחוד וכל
הפנים מאירות, וכל השלמות
נמצאת, והכל מתברך כראוי, כל
הדינים מסתלקים ומתבטלים
ולא נמצא דין בעולם. אשרי חלקו
בעולם הזה ובעולם הבא. זהו
למטה, שכתוב בו (משלי י) וצדיק
יסוד עולם. זהו קיום העולם. בכל
יום קורא עליו הכרוז, (ישעיה מא)

לגו מן דא קיימא כפורתא דיוקנא דקדש
קודשין, בגין כן היכלא דא אקרי קדש
הקדשים. האי קדש הקדשים אתר מתתקנא
לההוא נשמתא עלאה כללא דכלא עלמא
דאתי לגבי האי (ג' א' עלמא) עלאי.

דהא פד מתחברין כלהו רוחי דא בדא
ואשתלימו דא עם דא כדקא חזי,
כדין אתער רוחא עלאה נשמתא דכלא לגבי
עילא סתימא דכל סתימין, לאתערא על
כלא לאנהרא לון מעילא לתתא. ולאשלמא
לון לאדלקא בוצינין.

וכר כלא (ג' א' איהו) בשלימו בנהירו דכלא
ונחית נהירו עלאה, כדין האי היכלא
שביעאה איהו היכלא סתימאה בסתימו
דכלא לקבלא ההוא קדש הקדשים נהירו
דנחית ולא תמלייא מתמן בנוקבא דמתעברא
מן דבורא ואתמלייא, ולא אתמלייא אלא
מהאי היכלא דמתתקנא לקבלא ההוא נהירו
עלאה, ורזא דא היכלא שביעאה איהו אתר
דחבורא דזווגא, לאתחברא שביעאה
בשביעאה למהוי (דף מה ע"ב) כלא חד שלימו
(ד"א סד) כדקא חזי.

ומאן דיִדע לקשרא יחודא דא זכאה
חולקיה רחים לעילא רחים לתתא
קדשא ברוך הוא (איהו) גזיר ואיהו מבטל.
סלקא דעתין דאיהו מקטרגא במאריה, לאו
הכי, אלא בגין דכד איהו קשיר קשירין
ויִדע ליחדא יחודא וכל אנפין נהירין וכל
שלימו אשתכח וכלא אתברכא כדקא יאות,
כל דינין מתעברין ומתבטלין ולא אשתכח

דינא בעלמא. זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא לתתא
דכתיב ביה (משלי י) וצדיק יסוד עולם דא הוא קיומא דעלמא. בכל יומא

ואתה תגיל בה בקדוש ישראל
תתהלל.

כמו זה קרבן [ה] עולה עשן,
ומסתפקים [בו] כל אחד ואחד
כראוי לו, וכהנים ברצון, ולוים
בנעימות השירה. זה נכלל בזה,
ונכנסים היכל בהיכל, רוח ברוח,
עד שמתחברים במקומם כראוי
לו איבר באיבר ומשתלמים זה
בזה, ומתניחים זה בזה, עד
שהם אחד [ואוירים] ומאירים זה
בזה.

אז הנשמה העליונה של הכל
באה מלמעלה ומאירה להם,
וכל הנרות מאירים בשלמות
כראוי, עד שאותו אור עליון
מתעורר, והכל נכנס אל קדש
הקדשים, ומתברך ומתמלא
כבאר של מים נובעים ולא
פוסקים, וכלם מתברכים למעלה
למטה.

באן סוד הסודות אותו שלא
נודע ולא נכנס בחשבון, רצון
שלא נתפס לעולמים ממתיק
לפני ולפנים בתוכם. ולא נודע
אותו רצון ולא נתפס לדעת [לנו].
ואז הכל רצון אחד עד אין סוף,
והכל הוא בשלמות מלמטה
ומלמעלה ומלפני ולפנים, עד
שנעשה הכל אחד. הרצון הזה
לא נכנס פנימה, אף על גב שלא
נודע, עד שהכל נשלם ומאיר
בהתחלה בכל הצדדים. אז
ממתיק אותו רצון [לכל] ולא [שלא]
נתפס לפני ולפנים בנסתר. ואז
אשרי חלקו של מי שנדבק
ברבנו באותה שעה, אשריו
למעלה ואשריו למטה, עליו
כתוב (משלי כג) ישמח אביך ואמך
ותגל יולדתך.

בא ראה, פיון שפלים נתקנו זה
בזה ונקשרו זה בזה בקשר אחד,
והנשמה העליונה מאירה להם
מצד של מעלה, וכל האורות הם

קארי עלוי כרוזא (ישעיה מא) ואתה תגיל ביי
בקדוש ישראל תתהלל.

בגוונא דא קרבנא (ד"א ל"ג דא) סלקא תננא
ומסתפקין (ד"א ב"ה) כל חד וחד
פדקחזי ליה, וכהני ברעותא ולואי בבסימו
דשירתא. דא אתפליל בדא, ועיילי היכלא
בהיכלא רוחא ברוחא עד דמתחברן
פדוכתייהו פדקא חזי ליה שייפא בשייפא
ואשפלימו דא בדא ואתייחדו דא בדא עד
דאנון חד (ד"א ל"ג) (ואתגהרו) ונהרין דא בדא.

כדין נשמתא עלאה דכלא אתיא מלעילא
ונהיר לון, והוה נהירין פלהו בוצינין
בשלימו כדקא חזי, עד דההוא נהורא עלאה
אתער וכלא אעיל לגבי קדש הקדשים,
ואתברכא ואתמלייא כבירא דמיין נבעין ולא
פסקין, וכלהו. מתברכאן לעילא ותתא.

הבא רזא דרזין, ההוא דלא אתיידע ולא
אעיל בחושבנא. רעותא דלא אתפס
לעלמין בסים לגו לגו בגווייהו, ולא אתיידע
ההוא רעותא ולא אתפס למנדע (ד"א ל"ג) (ל)
וכדין פלא רעותא חדא עד אין סוף וכלא
איהו בשלימו מלתתא ומלעילא ומגו לגו.
עד דאתעביד פלא חד. האי רעותא לא אעיל
לגו אף על גב דלא אתיידע עד דכלא
אשתלים ואתנהיר בקדמיתא בכלהו סטריין.

כדין בסים ההוא רעותא (ד"א ל"ג) (לכלא) ולא (ד"א
ל"א) אתפס לגו בגו בסתימו, וכדין זפאה
חולקיה מאן דיתדבק במקאריה בההיא
שעתא, זפאה איהו לעילא זפאה איהו לתתא
עליה כתיב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל
יולדתך.

הא חזי, פיון דכלהו אשפלימו דא בדא
ואתקשרו דא בדא בקשורא חדא

וְנִשְׁמַתָּא עֲלָאָה נְהִיר לֹון מִסְטָרָא דְלַעֲיֵלָא,
 וְכֻלְהוּ נְהוּרִין אֲנוּן בּוֹצִינָא חֲדָא בְשְׁלִימוֹ,
 כְּדִין רַעְנָא חֲדָא דְמַחְשְׁבָה (ר"א בְּמַחְשְׁבָה) אֲתַפֵּס
 (ר"א לְגוֹ לְגוֹ דְנִהִירוֹ דְסֻלִיק עַל כִּלְא וּבְגוֹ לְגוֹ כִּתְהוּא רַעוּתָא בְּמַחְשְׁבָה
 אֲתַפֵּס) נְהִירוֹ דְלֹא אֲתַפֵּס וְלֹא אֲתִיידַע בַּר הַהוּא
 רַעוֹ דְמַחְשְׁבָה תַּפִּיס וְלֹא יַדַע מַה תַּפִּיס אֲלֵא
 דְאֲתַנְהִיר וְאֲתַבֵּס הַהוּא רַעוֹ דְמַחְשְׁבָה
 וְאֲתַמְלִיָא כִלְא וְאֲשַׁתְלִים כִּלְא וְאֲתַנְהִיר
 וְאֲתַבֵּס כִּלְא כְדָקָא יֵאוּת. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁפְכָה לֹו וְגו'.

מֵאֵן דְזִכִּי לְאֲתַדְבַּקָא בְּמֵאֲרִיהַ פְּהַאי גְּוֹנָא,
 יְרִית עֲלִמִין פְּלָהוּ, רַחֲמֵימָא לַעֲיֵלָא
 רַחֲמֵימָא לְתַתָּא, צְלוֹתִיהַ לָא אֶהְדְרָא רִיקְנָא,
 דָּא אֲתַחְשִׁי קַמִּי מֵאֲרִיהַ כִּבְרָא קַמִּי אֲבוּי
 וְעֵבִיד לִיהַ רַעוּתָא בְּכֻל מַה דְאַצְטְרִיף,
 וְאִימְתִיהַ שְׁלִיט עַל פֶּל בְּרִיין אִיהוּ גְזִיר
 וְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא עֵבִיד. עֲלִיהַ פְּתִיב, (אִיבֹב כ"ב)
 וְתַגְזֵר אֲמֵר וְיִקָּם לָךְ וְעַל דְרִכִּיךָ נִגְהַ אֹר:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהְי אֹר וְגו'. אָמֵר
 רַבִּי יִצְחָק מִפְּאֵן דְעַקְרָן קִדְשָׁא בְרִיף

הוּא לְהִנֵּי נְטִיעֵן (ר"א וְשִׁתִּיל לֹון מִשְׁמַע דְכְּתִיב יְהִי רַבִּי יְהוּדָה
 אֹמֵר אֹר שְׁכֵבֵר הִנֵּה תֵנוּ, מִשְׁמַע דְכְּתִיב וְיְהִי אֹר, וְהִנֵּה לֹא כְּתִיב אֵלָא
 וְיְהִי. וְכֵר אֲסַתְּבֵל קִדְשָׁא בְרִיף הוּא כְּאֵנוּן דְרִיין דְרַשִׁיעִיָא. נִגְזֵי לִיהַ לְצַדִּיקֵיָא
 הִנֵּה הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים צ"ו) אֹר וְרַע לְצַדִּיק וְלִאֲשִׁירֵי לֵב שִׁמְחָה וְהֵא אֲתַמֵּר,
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, הִנֵּה הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה מא) מִי הִעִיר מִמּוֹרָתָא וְגו'.

וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. מֵאֵן רָאָה, אָמֵר רַבִּי חֵיָא כְּדָקָא מִן הָאֹר
 כְּעוֹבְדֵיהוֹן דְרַשִׁיעִיָא וְנִגְזֵי לִיהַ. רַבִּי אֲבָא אָמֵר וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר
 כִּי טוֹב לְגֵנוּ אֹתוֹ. וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר, (ג"א וְשִׁתִּיל לֹון דְכְּתִיב וְיְהִי
 אֹר מֵאֵי מִשְׁמַע אֹר שְׁכֵבֵר הִנֵּה אֹר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר אֹר לֹא נִאָמֵר אֵלָא
 וְיְהִי לֹמֵר שְׁכֵבֵר הִנֵּה וְכְתִיב אֹר וְרַע לְצַדִּיק וְגו' וְהֵא הוּא דְכְּתִיב מִי הִעִיר
 מִמּוֹרָתָא וְגו'. וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר וְנִבְרַל אָמֵר רַבִּי יִצְחָק כְּדָקָא מִן הָאֹר
 כְּעוֹבְדֵיהוֹן דְרַשִׁיעִיָא וְנִגְזֵי לִיהַ. רַבִּי אֲבָא אָמֵר הָמָא) דְסֻלִיק
 נְהוּרִיהַ מִסִּיפֵי עֲלִמָא עַד סִיפֵי עֲלִמָא, וְכִי
 אָמֵר רַבִּי יִצְחָק כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, שְׂרָאָה כְּמַעֲשֵׂי תְרַשְׁעִים וְנִגְזֵי אֹתוֹ. רַבִּי אֲבָא אָמֵר רָאָה) שְׁסֻלֵק

גַּר אֲחֵד בְּשִׁלְמוֹת, אֲזַ רְצוֹן אֲחֵד
 שֶׁל הַמַּחְשְׁבָה (בְּמַחְשְׁבָה) נִתְפָּס (ר"א
 לְפָנֵי וְלְפָנִים, שְׂאוֹר שְׁעוּלָה עַל הַכֹּל וּבְפָנֵי לְפָנִים
 בְּאוֹתוֹ רְצוֹן נִתְפָּס בְּמַחְשְׁבָה) אֹר שְׁלֵא
 נִתְפָּס וְלֹא נִדְעַ, פְּרִט לְאוֹתוֹ
 רְצוֹן שְׁהַמַּחְשְׁבָה תּוֹפְסֵת וְלֹא
 יוֹדַעַת מַה תּוֹפְסֵת, אֲלֵא שְׁמֵאִיר
 וּמִתְמַתֵּק אוֹתוֹ רְצוֹן הַמַּחְשְׁבָה.
 וְהַכֹּל מִתְמַלֵּא וְהַכֹּל נִשְׁלַם וּמֵאִיר
 וּמִתְבַּשֵּׂם הַכֹּל כְּרֵאִיר. וְעַל זֶה
 כְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם
 שִׁפְכָה לֹו וְגו'.

מִי שְׂזוֹכָה לְהִדְבֵּק בְּרַבּוֹנוֹ כְּמוֹ
 זֶה, יוֹרֵשׁ אֶת כָּל הַעוֹלָמוֹת.
 אֶהוּב לְמַעֲלָה וְאֶהוּב לְמַטָּה.
 תְּפִלָּתוֹ לֹא חוֹזֶרֶת רִיקָם. זֶה
 מִתְחַטֵּט לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ כְּמוֹ בֵּן לְפָנֵי
 אָבִיו וְעוֹשֶׂה לֹו רְצוֹן בְּכֻל מַה
 שְׁצָרִיף, וְאִימְתוֹ שׁוֹלֵט עַל כָּל
 הַבְּרִיּוֹת. הוּא גּוֹזֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מְקַיֵּם. עֲלִיו כְּתוּב (אִיבֹב כ"ב)
 וְתַגְזֵר אֲמֵר וְיִקָּם לָךְ וְעַל דְרִכִּיךָ
 נִגְהַ אֹר.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהְי אֹר
 וְגו'. אָמֵר רַבִּי יִצְחָק, מִפְּאֵן
 שֶׁעַקֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
 הַנְּטִיעוֹת הַלְלוּ (וְשִׁתִּיל אוֹתָם, מִמִּשְׁמַע
 שְׁכֵבֵר יְהִי רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אֹר שְׁכֵבֵר הִנֵּה שְׁנֵינוּ,
 מִמִּשְׁמַע שְׁכֵבֵר וְיְהִי אֹר. לֹא כְּתוּב וְיְהִי אֵלָא וְיְהִי.
 וְכִשְׁהַסְתַּכֵּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם דְרוּת שֶׁל
 רַשְׁעִים, נִגְזֵי לְצַדִּיקִים. זֶהוּ שְׁכֵבֵר (תְּהִלִּים צ"ו) אֹר
 וְרַע לְצַדִּיק וְלִאֲשִׁירֵי לֵב שִׁמְחָה. וְהִי נִאָמֵר וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהִי אֹר. זֶהוּ שְׁכֵבֵר (ישעיה מא) מִי הִעִיר
 מִמּוֹרָתָא וְגו'.

וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, מַה רָאָה? אָמֵר רַבִּי
 חֵיָא כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, רָאָה כְּמַעֲשֵׂי תְרַשְׁעִים וְנִגְזֵי אֹתוֹ.
 רַבִּי אֲבָא אָמֵר, וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב לְגֵנוּ
 אֹתוֹ. וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר, (ג"א וְשִׁתִּיל אוֹתָם,
 שְׁכֵבֵר וְיְהִי אֹר. מִה מִשְׁמַע אֹר? שְׁכֵבֵר הִנֵּה אֹר.
 רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אֹר לֹא נִאָמֵר אֵלָא וְיְהִי, לֹמֵר
 שְׁכֵבֵר הִנֵּה, כְּתוּב אֹר וְרַע לְצַדִּיק וְגו', וְזֶהוּ שְׁכֵבֵר
 מִי הִעִיר מִמּוֹרָתָא וְגו'. וְנִרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר וְנִבְרַל,
 אֹרוֹ מִסּוּף הַעוֹלָם וְעַד סּוּף הַעוֹלָם,

וכי טוב הוא לנגזו כְּדֵי שְׁלֵא יִהְיֶנוּ
מִמֶּנּוּ רִשְׁעֵי הָעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב, שְׁלֵא יִמְצֵא בּוֹ
רַתְּחָה. כְּתוּב פָּאן כִּי טוֹב, וְכְתוּב
שָׁם (במדבר כד) כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' ^{לְבָרְךָ}
אֶת יִשְׂרָאֵל, וְסוֹף הַפְּסוּקָה
[מוֹכִיחַ] - וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאָדָם
וּבֵין הַחֹשֶׁף. וְלָכֵן לֹא נִמְצְאָה בּוֹ
רַתְּחָה, וְאֵף עַל גַּב שְׁשִׁתַּף אוֹתָם
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאָחֵד.

בֵּא רָאָה, הָאָדָם עֲלִיּוֹן לְהִיּוֹת
מֵאִיר הָאָדָם הַזֶּה, וּמֵאוֹתוֹ אִיר
שְׁמַחָה לְכָל בּוֹ. וְהוּא יִמֵּן
לְהַתְּעֵטֵר חֲקִיקוֹתָיו ^[חֲקִיקוֹ]
חֲקִיקוֹתֵי יַחַד אִתּוֹ, וְהָרִי נֶאֱמַר.
כְּתוּב (תהלים לא) מֶה רַב טוֹבְךָ
אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ פְּעֻלָּתָ
לְחוֹסִים בְּךָ. מֶה רַב טוֹבְךָ - זֶה
אִיר רֵאשׁוֹן שֶׁנֶּגְזוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. לִירְאִיךָ - לְצַדִּיקִים, שֶׁהֵם
יֵרְאִי חֵטָא כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ.

הַשְּׂרָמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סימן ל"ו)

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר. וְאָמַר
רַבִּי יוֹחָנָן, שְׁנֵי אוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים
הֵיוּ, שְׁכְּתוּב וַיְהִי אֹר, וְעֲלִיו
נֶאֱמַר כִּי טוֹב. וְלָקַח הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הָאָחֵד וַיִּגְזַז לְצַדִּיקִים
לְעֵתִיד לְבֵא, שְׁכְּתוּב (תהלים לא)
מֶה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ
פְּעֻלָּתָ לְחוֹסִים בְּךָ נִגַּד בְּנֵי אָדָם.
מִלְּמַד שְׂאוֹר הָרֵאשׁוֹן אֵין כָּל
בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהַסְתַּפֵּל בּוֹ, שְׁכְּתוּב
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב,
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה
וַהֲנֶה טוֹב מְאֹד. רָאָה הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה,
רָאָה טוֹב מְאֹד מְזַהֵר וּבִהִיר.

וְלָקַח מֵאוֹרוֹ הַטּוֹב, וְכָלֵל
שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת הַחֲכָמָה,
וַיִּתְּנוּ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְהִיגוּ שְׁכְּתוּב
(משלי ד) כִּי לָקַח טוֹב נְתַתִּי לָכֶם
תּוֹרָתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ. הָיִי אוֹמֵר:
אוֹצְרֵה שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה.

טוֹב הוּא (דף מז ע"א) לְאִגְנָזָא לִיָּה דְלֵא יִהְיֶנוּ
מִמֶּנּוּ חֲיִיבֵי עֲלֵמָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי
טוֹב דְּלֵא יִשְׁתַּכַּח בֵּיה רַתְּחָא, כְּתִיב
הֲכֵא כִי טוֹב וְכְתִיב הָתָם (במדבר כד) כִּי טוֹב
בְּעֵינֵי יי לְבָרְךָ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְסוֹפָא דְקָרָא (ר"א
אוֹכַח) וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאָדָם וּבֵין הַחֹשֶׁף,
וּבְגִין כֶּף לֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה רַתְּחָא וְאֵף עַל גַּב
דְּשִׁיתַף לִוּן קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּחֻדָּא.

הָא חֲזִי, נְהִירוֹ עֲלָאָה לְמַהוּי נְהִיר הָאִי אֹר.
וּמַהוּא נְהִירוֹ חֲדוֹ לְכֵלָא בֵּיה. וְהוּא
יִמֵּינָא לְאֲתַעֲטָרָא גּוֹלְפוֹי (נ"א גְּלִפִּי) גְּלִיפִין
בְּהִדִּיה וְהָא אֲתַמָּר. כְּתִיב, (תהלים לא) מֶה רַב
טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ פְּעֻלָּתָ לְחוֹסִים בְּךָ.
מֶה רַב טוֹבְךָ דָּא אֹר קְדָמָאָה דְגִנְיִז קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, לִירְאִיךָ לְצַדִּיקִים לְאִגְנָזָא דְחֲלִי
חֲטָאָה כְּדָקְאָמְרָן.

הַשְּׂלַמָּה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סימן ל"ז)

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן שְׁנֵי
אוֹרִים הַגְּדוֹלִים הֵיוּ, דְכְּתִיב וַיְהִי
אֹר. וְעֲלִיו נֶאֱמַר כִּי טוֹב. וְלָקַח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא הָאָחֵד וַיִּגְזַז לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֵא
דְכְּתִיב מֶה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ
פְּעֻלָּתָ לְחוֹסִים בְּךָ נִגַּד בְּנֵי אָדָם. מִלְּמַד שְׂאוֹר
הָרֵאשׁוֹן אֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהַסְתַּפֵּל בּוֹ
דְכְּתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וַהֲנֶה טוֹב מְאֹד.
רָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה,
רָאָה טוֹב מְאֹד, מְזַהֵר וּבִהִיר.

וְלָקַח מֵאוֹרוֹ הַטּוֹב וְכָלֵל שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם
נְתִיבוֹת הַחֲכָמָה וַיִּתְּנוּ לְעוֹלָם הַזֶּה.
וְהִיגוּ דְכְּתִיב (משלי ד) כִּי לָקַח טוֹב נְתַתִּי לָכֶם
תּוֹרָתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ. הָיִי אוֹמֵר אוֹצְרֵה שֶׁל

תורה שבעל פה. ואמר הקדוש ברוך הוא, אם ישמרו זאת המדה בעולם הזה שזאת המדה נחשבת בכלל העולם הזה, והיא תורה שבעל פה. יזכו לחיי העולם הבא שהוא הטוב הגנוז.

ומאי ניהו עיוזו של הקדוש ברוך הוא, דכתיב (חבקוק א) ונגה פאור תהיה. עתיד הנגה שנגלח מהאור הראשון להיות פאור, אם יקיימו בני התורה והמצוה אשר פתבתי להורותם. וכתיב (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אבך. וכתיב (חבקוק ג) קרנים מידו לו ושם חביון עזו. וקאי חביון עזו. אלא אותו האור שגנוז והחביא שנאמר (תהלים לד) צפנת ליראיך, וזה שנשאר לנו. (תהלים לד) פעלת לחוסים בך, אותם שחוסים בצלך בעולם הזה ושומרים תורתך ומקיימים מצוותיך, ומקדשים שמך הגדול ומייחדים בסתר ובגלוי, שנאמר, נגד בני אדם.

אמר רבי רחומאי, מלמד שהיא אורה לישראל ותורה אורה. (משלי ו) פי נר מצוה ותורה אור, ואמר נר זו מצוה ומצוה זו תורה שבעל פה. אור, זו תורה שבכתב. אלא מתוך שכבר נתקיים האור קרי לה אור. משל למה הדבר דומה לאדם צנוע בסיפי הבית אף על פי שיום הוא ואור גדול בעולם, אין אדם רואה בתוך ביתו אלא אם כן הכניס בו נר. נר תורה שבעל פה, אף על פי שהיא נר, צריכה לה תורה לפרק קושיותיה ולבאר סודותיה. ומאי ניהו יראת יי, זה האור הראשון.

האמר רבי מאיר מהו דכתיב ויאמר אליהם יהי אור ויהי אור ולא אמר ליה ויהי כן. מלמד שהאור ההוא גדול ואין כל בריה

ואמר הקדוש ברוך הוא, אם ישמרו זאת המדה בעולם הזה, שזאת המדה נחשבת בכלל העולם הזה, והיא תורה שבעל פה, יזכו לחיי העולם הבא שהוא הטוב הגנוז.

ומה הוא עזו של הקדוש ברוך הוא? שכתוב (חבקוק א) ונגה פאור תהיה. עתיד הנגה שנגלח מהאור הראשון להיות פאור, אם יקיימו בני התורה והמצוה אשר פתבתי להורותם. וכתיב (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אבך, וכתיב (חבקוק ג) קרנים מידו לו, ושם חביון עזה. ומהו חביון עזה? אלא אותו האור שגנוז והחביא, שנאמר צפנת ליראיך. וזה שנשאר לנו - פעלת לחוסים בך, אותם שחוסים בצלך בעולם הזה ושומרים תורתך ומקיימים מצוותיך, ומקדשים שמך הגדול ומייחדים בסתר ובגלוי, שנאמר נגד בני אדם.

אמר רבי רחומאי, מלמד שהיא אורה לישראל, ותורה אורה, שנאמר (משלי ו) פי נר מצוה ותורה אור. ואמר נר - זו מצוה, ומצוה - זו תורה שבעל פה. אור - זה תורה שבכתב. אלא מתוך שכבר נתקיים האור, קורא לו אור. משל למה הדבר דומה? לאדם צנוע בספי הבית, אף על פי שיום הוא ואור גדול בעולם, אין אדם רואה בתוך ביתו אלא אם כן הכניס בו נר. נר - תורה שבעל פה. אף על פי שהיא נר, צריכה לה תורה לפרק קושיותיה ולבאר סודותיה, ומי הוא? יראת ה', זה האור הראשון.

שנאמר רבי מאיר, מהו שכתוב ויאמר אליהם יהי אור ויהי אור, ולא אמר לו ויהי כן? מלמד שהאור ההוא גדול, ואין כל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב השר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

1-800-456-7890
 חשבונית

התמונה אינה חלק מהפרסום. היא מוצגת כאיור בלבד.
 כל המידע בדף זה הוא מידע כללי ואינו מהווה ייעוץ או המלצה.
 כל המידע בדף זה הוא מידע כללי ואינו מהווה ייעוץ או המלצה.
 כל המידע בדף זה הוא מידע כללי ואינו מהווה ייעוץ או המלצה.

אמנות ימים רחוי עולם הבא
 (925) בנספחיה
 "עורך השבוע" בנספחיה

097-9449320071 09993 2019

1-800-456-7890
 חשבונית

1-800-456-7890
 חשבונית

השבת האשכול
 פרשת בא - אשכול
 פרשת בא - אשכול

התמונה אינה חלק מהפרסום. היא מוצגת כאיור בלבד.
 כל המידע בדף זה הוא מידע כללי ואינו מהווה ייעוץ או המלצה.
 כל המידע בדף זה הוא מידע כללי ואינו מהווה ייעוץ או המלצה.
 כל המידע בדף זה הוא מידע כללי ואינו מהווה ייעוץ או המלצה.

